

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **P. N.**

skazanego z art. 178a § 4 k.k. i inne,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 12 października 2023 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału IX Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie z 31 marca 2023 r. sygn. akt IX Ka 1267/22

w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 16 stycznia 2023 r. sygn. akt IX Ka 1267/22

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. i art. 35 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1. utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie;**
- 2. stwierdzić brak swojej właściwości w zakresie wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia i w tym zakresie sprawę przekazać Sądowi Okręgowemu w Warszawie.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z 16 stycznia 2023 r. sygn. akt IX Ka 1267/22 utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy- Śródmieścia w Warszawie z 30 maja 2022 r. sygn. akt X K 815/20 skazujący P. N. za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. oraz art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę łączną 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i świadczenie

pieniężne w kwocie 10 000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem został doręczony obrońcy skazanego w dniu 6 lutego 2023 r. (k. 358).

Kasację osobistą od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 31 marca 2023 r. sygn. akt IX Ka 1267/22, skazany wniósł w dniu 17 marca 2023 r. (data wpływu do Sądu Okręgowego w Warszawie k. 359-364, koperta - k. 365).

Przewodniczący Wydziału IX Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Warszawie zarządzeniem z 31 marca 2023 r. odmówił przyjęcia kasacji z uwagi na wniesienie jej po terminie.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył skazany, wskazując w uzasadnieniu na fakt, że w postępowaniu przedkasacyjnym jego obrońca wbrew jego woli nie wniósł kasacji, przekazując mu zbyt późno wyrok wraz z uzasadnieniem, co uniemożliwiło mu sporządzenie kasacji osobistej w terminie, a niezależnie od tego nie miał środków finansowych niezbędnych do nadania pisma procesowego.

Konkludując, wniosła o zmianę zaskarżonego zarządzenia i przyjęcie kasacji. Jednocześnie w zażaleniu zawarty został wniosek o przywrócenie terminu do złożenia kasacji i nadanie jej biegu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Termin do wniesienia kasacji wynosi 30 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem (art. 524 § 1 zd. 1 k.p.k.).

Jak wskazano wyżej, odpis wyroku z uzasadnieniem został doręczony obrońcy skazanego w dniu 6 lutego 2023 r. Termin do wniesienia kasacji upływał więc w dniu 8 marca 2023 r. Skazany, wnosząc osobistą kasację w dniu 17 marca 2023 r., nie tylko uchybił przymusowi radcowsko-adwokackiemu, ale i w sposób oczywisty wskazanemu terminowi. Dlatego słusznie zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniesionej przez niego kasacji, bez wzywania do usunięcia braków formalnych w trybie art. 120 k.p.k., co znajduje wprost uzasadnienie we wspomnianej podstawie rzeczowej odmowy. Trafności tego rozstrzygnięcia

w żadnym razie nie podważa też argumentacja skarżącego, która nie znajduje potwierdzenia w materiale zgromadzonym w sprawie.

Jednak w związku z powyżej naświetlonymi zaszłościami faktycznymi wydaje się, że nie można z góry wykluczyć ewentualnego przywrócenia stronie terminu do wniesienia kasacji. Okoliczności podniesione w środku odwoławczym mogą wskazywać, iż niedochowanie terminu może być niezawinione przez skazanego, co należy niewątpliwie zweryfikować. Oczywistym jest bowiem, iż ewentualne zaniechania ze strony profesjonalnego pełnomocnika nie mogą obciążać mandanta. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że zaniedbanie albo niewłaściwe wykonanie obowiązków przez obrońcę nie może szkodzić oskarżonemu wówczas, gdy ten jako właściwa strona w procesie żadnej winy w niedopełnieniu obowiązków przez obrońcę nie ponosi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 1973 r. sygn. akt II KZ 220/73).

Z uwagi na status podmiotu skarżącego (strona niebędąca adwokatem lub radcą prawnym), kierując się treścią klauzuli z art. 118 § 1 k.p.k., rozważyć również należy, czy sytuacja materialna skazanego nie uzasadnia wyznaczenia skazanemu obrońcy z urzędu do ewentualnego sporządzenia i wniesienia kasacji bądź sporządzenia opinii o braku podstaw do wniesienia takiego środka.

Godzi się również na koniec zasygnalizować, że choć autor zażalenia wyraził stanowisko, iż ewentualne uchybienie terminowi nie było przez niego zawinione, to jednak ani do tej okoliczności, ani do samego wniosku o przywrócenie terminu sformułowanego w zażaleniu Sąd Najwyższy nie może się ustosunkowywać jako niewłaściwy do jego rozpoznania (art. 126 § 2 k.p.k.). W związku z tym sprawę w tym zakresie należało przekazać do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie (art. 35 § 1 k.p.k.). Konstatacja ta dotyczy również kwestii wyznaczenia obrońcy do dokonania określonej czynności procesowej (art. 78 § 1a k.p.k.).

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

(B.B.)

[ms]

